

ผลการให้การปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อเจตคติในการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง
เรือนจำกลางบางขวาง จังหวัดนนทบุรี

THE EFFECTS OF GROUP COUNSELING ON ATTITUDES TOWARD BREAKING DISCIPLINE
OF PRISONERS IN BANG KWANG CENTRAL PRISON, NONTHABURI PROVINCE

ภาณุกานต์ บ่อเงิน¹
Panukran Borngern

สุขอรุณ วงษ์ทิม²
Sukaroon Wongtim

¹นักศึกษาลัทธิศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท.หญิง ดร. ประจักษ์สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
Sukhothai Thammathirat Open University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำของผู้ต้องขังกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม และ 2) เปรียบเทียบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำของผู้ต้องขังกลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อสนเทศ ตัวอย่างเป็นผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมอยู่ในเรือนจำกลางบางขวางแดน 5 จำนวน 12 คน ที่มีคะแนนจากแบบวัดเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย กลุ่มทดลองได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่มจำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง 30 นาที กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อสนเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ 2) ข้อสนเทศ และ 3) แบบวัดเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำที่มีค่าความเที่ยง .83 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้มัธยฐานส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ Wilcoxon matched pairs signed ranks test และ Mann-Whitney U test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการให้การปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำภายหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การให้การปรึกษาแบบกลุ่ม, เจตคติต่อการกระทำผิดวินัย, ผู้ต้องขัง, เรือนจำกลางบางขวาง

Abstract

The objectives of this study were 1) to compare attitude of prisoners to misbehavior of the objectives of this study were 1) to compare the attitude of prisoners to the misbehavior of the experimental group before and after receiving group counseling and 2) to compare the attitude of prisoners to the misbehavior of the experimental group after receiving group counseling with the control group after receiving information service. The samples consisted of 12 prisoners in building 5 of the Bang Kwang Central Prison who had scored on the test of attitude to prisoner misbehavior lower than 50th percentile. They were simple randomly divided into the experimental group and the control group, with 6 subjects in each group. The experimental group received 8 sessions of the group counseling, which lasted for 1 hour 30 minutes while the control group received the information service. The study instruments were 1) the group counseling program to improve the attitude of prisoner misbehavior 2) information service and 3) a questionnaire for the attitude of prisoner misbehavior with the reliability of .83. Data analyzed by median, quartile deviation, the Wilcoxon matched pairs signed rank test and the Mann-Whitney U test.

The study findings showed that 1) after receiving group counseling, the experimental group increased their attitude of prisoner to misbehavior significantly at the .05 level and 2) after receiving group counseling, the experimental group increased their attitude of prisoner to misbehavior higher than the control group significantly at the .05 level.

Keywords : group counseling, attitudes toward breaking discipline, prisoners,
Bang Kwang Central Prison

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กรมราชทัณฑ์เป็นหน่วยงานสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีภารกิจหลักในการรับตัวผู้ต้องขังที่กระทำความผิด และศาลได้พิจารณาพิพากษาแล้ว มาลงโทษตามกฎหมายและแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมของผู้ต้องขังที่กระทำความผิดให้กลับตนเป็นคนดี สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ทั้งในเรือนจำและสังคมภายนอกอย่างปกติสุขภายหลังพ้นโทษ จึงกล่าวได้ว่ากรมราชทัณฑ์เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ช่วยป้องกันปัญหาของสังคมและยับยั้งการกระทำความผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง ในขณะที่เดียวกันก็เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ อันเป็นภารกิจที่สำคัญของชาติด้วยอีกประการหนึ่ง

ภายหลังการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 ส่งผลให้มีการปฏิรูปการเมือง ระบบราชการ และหน่วยงานต่าง ๆ ของภาครัฐ กรมราชทัณฑ์ได้จัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติงานราชทัณฑ์ประจำปี 2559-2562 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 พัฒนาพฤติกรรมของผู้ต้องขังเพื่อคืนคนดีสู่สังคม (กรมราชทัณฑ์, 2559) สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ประจำปี พ.ศ.2555-2559 ที่เน้นการพัฒนาคุณภาพของคนไทยให้มีทักษะในการดำรงชีวิต พร้อมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีจิตใจที่มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย เคารพหลักสิทธิมนุษยชน มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม และสิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันกรมราชทัณฑ์มีเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศ จำนวน 137 แห่ง มีผู้ต้องขังประมาณ 320,000 คน (กรมราชทัณฑ์, 2558) ปัญหาหลักที่เรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศประสบอยู่ก็คือ ปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำ เนื่องจากสถิติอาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอาชญากรรมด้านยาเสพติด แม้กรมราชทัณฑ์จะมีนโยบายลดจำนวนผู้ต้องขังลงด้วยการลดวันต้องโทษ และพักโทษในกรณีพิเศษในวาระสำคัญต่าง ๆ แต่ก็ยังแก้ปัญหาผู้ต้องขังล้นเรือนจำไม่ได้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหา

อื่น ๆ ตามมาอีกมากมาย โดยมีปัญหาที่สำคัญได้แก่ ปัญหาการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง

คำว่า วินัย ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542) นั้น หมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อบังคับ ข้อปฏิบัติ เช่น วินัยทหาร เป็นต้น ซึ่งการรักษาวินัยเป็นเรื่องจำเป็น เพราะมีความต่อเนื่องเกี่ยวพันถึงสังคมโดยรวม โดยเฉพาะการรักษาระเบียบวินัยในเรือนจำ หากปราศจากระเบียบวินัยแล้ว การปรับปรุงแก้ไขด้านจิตใจของผู้ต้องขังที่กระทำความผิดย่อมประสบความสำเร็จ ความล้มเหลว ซึ่งหลักสำคัญในการรักษาวินัยของผู้ต้องขัง ได้แก่ การกำหนดกฎ ระเบียบให้ชัดเจน และเหมาะสม รวมถึงมีการเสริมสร้างบรรยากาศของการควบคุมปกครอง เช่น การควบคุมด้วยความเป็นธรรม และการควบคุมด้วยความเมตตา เป็นต้น

เรือนจำกลางบางขวาง เป็นหน่วยงานราชทัณฑ์ สังกัดกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม มีผู้ต้องขังจำนวน 3,877 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 25 สิงหาคม 2558 ฝ่ายทะเบียน เรือนจำกลางบางขวาง) มีการควบคุมดูแลผู้ต้องขังอย่างเข้มงวดเนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์ มีกำหนดโทษตั้งแต่ 30 ปีขึ้นไป จนถึงประหารชีวิต การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังจึงเน้นการควบคุมมากกว่าการพัฒนาทางพฤติกรรม เป็นผลให้การแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังให้กลับตนเป็นคนดีมีปัญหาและกลายเป็นเรื่องยาก และก่อให้เกิดปัญหาการกระทำผิดวินัยตามมา

ตามรายงานการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยในเรือนจำกลางบางขวางพบว่าการกระทำผิดวินัยในเรื่องต่าง ๆ เช่น การทะเลาะวิวาท การเล่นเกมพนัน การดื่มสุรา การเสพยาเสพติด และการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นต้น โดยจากการรายงานของงานวินัยเรือนจำกลางบางขวาง ในปี พ.ศ.2557 พบว่าในปี พ.ศ.2555 ถึงปี พ.ศ.2557 มีผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยทั้งสิ้นรวม 2,155 คน เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับการมีและใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นส่วนใหญ่ มีจำนวนผู้กระทำผิด

สูงถึง 1,323 คน และจากผลการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง พบว่าเจ้าหน้าที่เรือนจำส่วนใหญ่มีความเห็นว่าสาเหตุของการกระทำผิดวินัยมาจากนิสัยหรือสันดาน จึงยากที่จะแก้ไขพฤติกรรมได้ (กรมราชทัณฑ์, 2548, อ้างถึงใน อารีรัตน์ ไกรเกตุ, 2552)

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกภายในกับสิ่งที่แสดงออกทางภายนอกหรือพฤติกรรม พบว่า พฤติกรรมของบุคคลถูกกำหนดโดยเจตนาเชิงพฤติกรรมที่บุคคลจะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมนั้น เจตนาเชิงพฤติกรรมของบุคคลก็ถูกกำหนดโดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ซึ่งหมายถึงความเชื่อ ทัศนคติ และค่านิยมของบุคคลที่เห็นว่ากลุ่มอ้างอิงต่าง ๆ มีความสำคัญและเป็นสาเหตุให้บุคคลต้องการหรือไม่ต้องการกระทำพฤติกรรมนั้น (Fishbein & Ajzen, 1975, อ้างถึงใน ชีระพร อูวรรณโณ, 2557) สอดคล้องกับแนวคิดของเอลลิส (Ellis, 1974, อ้างถึงใน เจียรนัย ทรงชัยกุล และ โกศล มีคุณ, 2554) ที่กล่าวว่า ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยเมื่อบุคคลแสดงความรู้สึกเขาก็จะคิดและแสดงพฤติกรรมด้วย เมื่อบุคคลแสดงพฤติกรรมเขาก็จะคิดและแสดงความรู้สึกด้วย และเมื่อบุคคลคิดเขาก็จะแสดงความรู้สึกและพฤติกรรมออกมาด้วย ดังนั้น ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของมนุษย์จึงมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

จากผลของการศึกษาและแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงแนวทางในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขพฤติกรรมการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง ด้วยการเปลี่ยนแปลงเจตคติที่มีต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง โดยผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้วิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่มมาใช้ในการปลูกฝังและเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขัง โดยให้ผู้ต้องขังมีเจตคติในทางลบต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำ เนื่องจากการให้การปรึกษาแบบกลุ่มเป็นวิธีการที่สามารถช่วยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนได้รับการยอมรับ

มีการยกย่องนับถือตนเอง ไม่เกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว มีความปลอดภัยไว้วางใจซึ่งกันและกัน กล้าที่จะเผชิญปัญหา มีการให้และรับความช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างถูกต้องตามบทบาทหน้าที่ เรียนรู้ปัญหาและวิธีการแก้ปัญหาทั้งของตนเองและของสมาชิกกลุ่ม และสามารถปรับเปลี่ยนเจตคติ อารมณ์ และพฤติกรรมให้พึงประสงค์ได้ ดังเช่นงานวิจัยของ ตามพงษ์ วงษ์จันทร์ (2550) ที่ได้ศึกษาผลการใช้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และ พฤติกรรม ที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตน ของบุคคลที่สูญเสียแขนขา สถานสงเคราะห์คนพิการ และทุพพลภาพ พระประแดง ซึ่งโปรแกรมการปรึกษาที่สร้างขึ้น ผู้วิจัยเน้นการปรับเปลี่ยนความคิดความเชื่อหรือเจตคติของบุคคลที่สูญเสียแขนขา ผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่สูญเสียแขนขา มีการรับรู้ความสามารถของตนสูงขึ้นภายหลังการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม และมีการรับรู้ความสามารถของตนสูงขึ้นกว่าบุคคลที่สูญเสียแขนขากลุ่มที่ได้รับข้อเสนอเทศอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม มาใช้ให้การปรึกษาแก่ผู้ต้องขังที่เคยกระทำผิดวินัย โดยใช้แนวคิดของทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง และทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบภวนิยม มาเป็นกรอบในการศึกษา ทั้งนี้เพื่อปรับเปลี่ยนเจตคติในการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังนำไปสู่การลด ละ เลิกกระทำผิดพฤติกรรมดังกล่าว ปฏิบัติตนตามระเบียบวินัย ดำเนินชีวิตอยู่ในเรือนจำอย่างมีความสุข และมีความพร้อมที่จะก้าวสู่โลกภายนอกเมื่อพ้นโทษ ทั้งนี้นอกจากจะเป็นประโยชน์แก่ตัวของผู้ต้องขังแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อความสงบสุขในสังคมเรือนจำ และเป็นแนวทางในการพัฒนางานด้านการควบคุมผู้ต้องขังให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของ

กรมราชทัณฑ์ที่กำหนดไว้ว่า “ควบคุมด้วยใจ แก้ไข ด้วยเมตตา พัฒนาสู่สากล”

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังกลุ่มทดลองก่อนและหลังการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม มีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ สูงกว่าก่อนการให้การปรึกษา
2. ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม มีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ สูงกว่าผู้ต้องขังกลุ่มควบคุม

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 การให้การปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ
 - 1.2 การให้ข้อสนเทศ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง แบบวัดก่อนและหลังการทดลอง (pretest-posttest design) มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร

ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง แดน 5 จังหวัดนนทบุรี ที่ถูกคุมขังระหว่างวันที่ 20 มกราคม 2559 ถึง วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2559 จำนวน 700 คน

ตัวอย่าง

ผู้ต้องขังในเรือนจำกลางบางขวาง แดน 5 จังหวัดนนทบุรี ที่ถูกคุมขังระหว่างวันที่ 20 มกราคม 2559 ถึง วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2559 จำนวน 12 คน โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก ดังนี้

1. สุ่มอย่างง่ายจากประชากร 700 คน และคำนวณขนาดตัวอย่างด้วยสูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1967) ได้ตัวอย่างจำนวน 210 คน
2. สุ่มอย่างง่าย จำนวน 12 คน จากผู้ที่มีคะแนนจากแบบวัดเจตคติในการกระทำผิดวินัยเรือนจำต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 และสมัครใจเข้าร่วมการทดลอง
3. สุ่มอย่างง่าย เพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 6 คนเท่ากัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม เพื่อเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ ประกอบด้วย การให้การปรึกษากลุ่มที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดของทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเกสตัลท์ ทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบเผชิญความจริง และทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบแบบภวนิยม จำนวน 8 ครั้ง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 ประกอบด้วยรายละเอียดของโปรแกรมในแต่ละครั้งดังนี้

ครั้งที่ 1 การปฐมนิเทศ เพื่อสร้างความคุ้นเคย ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน นำไปสู่การเปิดเผยปัญหา และเป็นการชี้แจง ข้อตกลง กฎ และกติกา ขั้นตอน การร่วมกันกำหนดเป้าหมายของกลุ่มและแนวทางการแก้ไขปัญหา การรักษาความลับ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม

ครั้งที่ 2 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความคิด ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสอนทฤษฎีบุคคลิกภาพ A-B-C ตามทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ครั้งที่ 3 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความคิด ผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มฝึกคิดอย่างสมเหตุผล ตามทฤษฎีบุคลิกภาพ A-B-C ของทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ครั้งที่ 4 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความรู้สึก ผู้วิจัยใช้เทคนิคการผ่อนคลายกล้ามเนื้อแบบก้าวหน้า เทคนิคการจินตนาการแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ ตามทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม และใช้เทคนิคการอยู่กับความรู้สึกตามทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์

ครั้งที่ 5 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความรู้สึก ผู้วิจัยใช้เทคนิคเก้าอี้ว่าง ตามทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์

ครั้งที่ 6 การให้การปรึกษากลุ่มเพื่อเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านพฤติกรรม ผู้วิจัยใช้หลักการ WDEP ตามแนวทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง

ครั้งที่ 7 ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสนทนาแบบโสเครติส ตามทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบภวนิยม และใช้เทคนิคการเสนอตัวแบบตามทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม

ครั้งที่ 8 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายเป็นการปัจฉิมนิเทศเพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม

2. แบบวัดเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ มีลักษณะของข้อคำถามแบบเลือกตอบข้อละ 1 คำตอบ โดยให้คะแนนคำตอบข้อคำถามเชิงบวก จริงที่สุดเท่ากับ 5 คะแนน ไปจนถึง จริงน้อยที่สุด เท่ากับ 1 คะแนน สำหรับข้อคำถามเชิงลบจะให้คะแนนตรงข้ามกัน และประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

2.1 ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่าง ประกอบด้วย อายุ ระดับการศึกษา คดีความผิด กำหนดโทษ และชั้นของนักโทษ

2.2 เจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ จำนวน 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่ เจตคติในการกระทำผิดวินัยในเรือนจำด้านความคิด เจตคติในการกระทำผิดวินัยในเรือนจำด้านความรู้สึก เจตคติในการกระทำผิดวินัยในเรือนจำด้านพฤติกรรม โดยแบ่งออกเป็นข้อคำถามเชิงบวก 26 ข้อ และ ข้อคำถามเชิงลบ 4 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง รายข้ออยู่ระหว่าง .66-1.00 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อ อยู่ระหว่าง 2.36 ถึง 7.29 และมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับ เท่ากับ .83

การพิทักษ์สิทธิ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหลักการของจริยธรรมในการวิจัยหรือการปกป้องสิทธิของตัวอย่าง ดังนี้

1. การขออนุญาตทำการวิจัยจากผู้บังคับบัญชาของเรือนจำและกรมราชทัณฑ์ตามลำดับขั้นตอน

2. การเคารพ และไม่ล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชนของตัวอย่าง โดยขอความร่วมมือในการเข้าร่วมการวิจัยด้วยความสมัครใจ และให้เซ็นลงนามยินยอมความสมัครใจ โดยปราศจากการบังคับใด ๆ

3. การอธิบายถึงวัตถุประสงค์การวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การจัดบันทึกและการใช้เครื่องบันทึกเสียง เปิดโอกาสให้ซักถาม และให้ความมั่นใจถึงความมีอิสระในการยินยอมหรือปฏิเสธการให้ความร่วมมือ รวมถึงสิทธิที่จะหยุดให้ความร่วมมือในขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของกรวิจัยก็ได้ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ถูกวิจัยแต่อย่างใด

4. รักษาความลับของตัวอย่าง โดยผู้วิจัยทำการถอดเทปบันทึกเสียงเอง และใช้รหัสตัวอักษรแทนการใช้ชื่อจริงของผู้ถูกวิจัย ไม่นำความลับและข้อมูลของผู้ถูกวิจัยไปเปิดเผย แต่จะเปิดเผยข้อมูลที่ได้ทั้งหมดในรูปของผลการวิจัยในภาพรวม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ผู้วิจัยให้ตัวอย่าง ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวน 12 คน ตอบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรื้อนจำก่อนการทดลอง ในขั้นตอนของการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง เพื่อเป็นคะแนนก่อนการทดลอง (pretest)

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน ตามโปรแกรมการให้การศึกษแบบกลุ่มเพื่อเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยจำนวน 8 ครั้ง ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 4 ครั้ง รวมระยะเวลา 2 สัปดาห์ สำหรับกลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะตามปกติของเรือนจำ ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระเบียบวินัยของเรือนจำ และการปฏิบัติตนขณะอยู่ในเรือนจำ

3. ผู้วิจัยให้ตัวอย่างตอบแบบวัดเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรื้อนจำภายหลังสิ้นสุดการทดลองเพื่อเป็นคะแนนหลังการทดลอง (posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

1. สถิติที่ใช้ในการหาค่าคุณภาพเครื่องมือ

1.1 การหาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม และชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อ

การพัฒนาความคิดเชิงบวก โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item-objective congruence: IOC)

1.2 การหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient)

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่าง ได้แก่ ค่ามัธยฐาน (Median: Mdn) และค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile deviation: Q.D.)

2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ได้แก่ การทดสอบวิลคอกซัน (The Wilcoxon matched pairs signed ranks test) และการทดสอบแมนวิทนี (The Mann -Whitney U Test)

ผลการวิจัย

1. ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .05 และผู้ต้องขังกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้การศึกษแบบกลุ่มมีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรื้อนจำสูงกว่าก่อนการให้การศึกษ ดังตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำของผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	Mdn	Q.D.	Z	p
ก่อนการทดลอง	106.50	10.50	-2.201*	.028
หลังการทดลอง	133.50	4.50		

* The Wilcoxon Matched Pairs Signed Ranks Test

จากตาราง 1 แสดงว่า เจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำของผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง ภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. ผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง มีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .05 ดังตาราง 2

ตาราง 2 การเปรียบเทียบเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำของผู้ต้องขัง ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ภายหลังจากการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	Mdn	Q.D.	Z	p
กลุ่มทดลอง	133.50	4.50	-2.882*	.004
กลุ่มควบคุม	110.50	8.88		

*Mann-Whitney U Test

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิจัย พบว่า ผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง มีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำ สูงกว่า ก่อนการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของวิจัยข้อที่ 1 ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ตามพงษ์ วงษ์จันทร์ (2550) ที่ได้ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และ พฤติกรรม ที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตน ของบุคคลที่สูญเสียแขนขา สถานสงเคราะห์คนพิการ และ ทูพพลภาพ พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่สูญเสียแขนขา มีการรับรู้ความสามารถของตนโดยมีเจตคติในทางบวกต่อตนเองสูงขึ้น ภายหลังจากให้การปรึกษาแบบกลุ่ม สอดคล้องกับการวิจัยของ นันทิยา เอกอริชฌกิจ (2542, อ้างถึงใน ชูศรี เลิศรัตน์เดชากุล, 2554) ที่ได้ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกวนิยมเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม เพื่อพัฒนาความเข้มแข็งในการมองโลกของเยาวชนหญิงช่วงอายุ 13-18 ปี ในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปราณี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนที่ได้รับการให้การปรึกษาแบบกวนิยมรายบุคคล มีความเข้มแข็งในการมองโลกสูงกว่าเยาวชนที่ไม่ได้รับการปรึกษา และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณ สุวรรณธาร (2543, อ้างถึงใน ชูศรี เลิศรัตน์เดชากุล, 2554) ที่ศึกษาผลของการให้การปรึกษาแบบกวนิยมที่มีต่อความวิตกกังวลของผู้ที่สูญเสียการมองเห็น พบว่า ผู้ที่จะสูญเสียการมองเห็นมีความวิตกกังวลลดลงหลังจากได้รับการให้การปรึกษาแบบกวนิยม

แสดงให้เห็นว่า โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้ สามารถนำมาใช้เสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำของผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง ให้มีเจตคติในทางลบต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำได้อย่างครอบคลุมองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความคิด เจตคติ ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม อันเนื่องมาจาก โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่ม นี้ได้ดำเนินการสร้างอย่างถูกต้องตามขั้นตอนของการเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำ โดยโปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มนี้ ประกอบด้วย การให้การปรึกษากลุ่มครั้งที่ 1 ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มจะเริ่มต้นดำเนินการกลุ่มด้วยการปฐมนิเทศ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความคุ้นเคย ความไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน ระหว่างผู้ให้บริการปรึกษาและผู้รับบริการปรึกษาหรือสมาชิกกลุ่ม และเป็นการชี้แจง ข้อตกลง กฎและกติกา ขั้นตอน การร่วมกันกำหนดเป้าหมายของกลุ่มและแนวทางการแก้ไขปัญหา การรักษาความลับ รวมทั้งบทบาทหน้าที่ของผู้นำกลุ่มและสมาชิกกลุ่ม ซึ่งจากการสังเกตพบว่า ในช่วงแรกสมาชิกกลุ่มไม่กล้าเปิดเผยเรื่องราวของตนเอง ส่วนใหญ่นั่งเงียบเฉย ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น จะฟังผู้นำกลุ่มพูดเป็นส่วนมาก แต่ต่อมามีหลังจากการสร้างสัมพันธ์ภาพ และการกระตุ้นให้กล้าแสดงออกแล้ว สมาชิกกลุ่มเริ่มมีความรู้สึกผ่อนคลายและกล้าที่จะเปิดเผยตัวเองมากขึ้น เนื่องมาจากผู้วิจัยใช้ทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพเพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้สึกผ่อนคลาย มีความเป็นกันเอง นำไปสู่การเปิดเผยปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของแกสตาและมีโดว์

(Gazda & Meadows, 1989, อ้างถึงใน ตามพงษ์ วงษ์จันทร์, 2550)

ครั้งที่ 2 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความคิด ผู้วิจัยใช้เทคนิคตามแนวคิดทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม คือ การสอนทฤษฎีบุคลิกภาพ A-B-C โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรม รวมทั้งความคิดความเชื่อที่สมเหตุผล และความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุผล ที่เป็นสาเหตุของการมีพฤติกรรมกระทำผิดวินัยในเรือนจำ โดยให้แต่ละคนนำเสนอเหตุการณ์ขึ้นมาคนละเหตุการณ์ จากนั้นร่วมกันวิเคราะห์ว่า อะไรเป็นความคิดที่ไม่สมเหตุผลสำหรับสถานการณ์ นั้น ๆ และความคิดนั้นจะก่อให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรมอย่างไร จากนั้นให้ทุกคนร่วมกันโต้แย้ง เพื่อให้เกิดความคิดใหม่ให้สมเหตุผลสำหรับเหตุการณ์นั้น ๆ โดยใช้เทคนิคการโต้แย้งกับความคิดที่ไม่สมเหตุผล ผลปรากฏว่าสมาชิกกลุ่มสามารถเปลี่ยนความคิดความเชื่อที่ไม่สมเหตุผลเป็นความคิดที่สมเหตุผลได้ ซึ่งสมาชิกกลุ่มบางคนยอมรับว่า มีความคิดความเชื่อที่ผิดมาโดยตลอด จนเป็นเหตุให้กระทำผิดวินัยเรือนจำซ้ำซาก

ครั้งที่ 3 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความคิด ผู้วิจัยให้สมาชิกกลุ่มฝึกคิดอย่างสมเหตุผล ตามทฤษฎีบุคลิกภาพ A-B-C ของทฤษฎีการปรึกษากลุ่มแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม เพิ่มเติม ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกกลุ่มมีทักษะในการคิดอย่างสมเหตุผลมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากการสังเกตจากใบงาน ผลปรากฏว่า ผู้ต้องขังกลุ่มทดลอง สามารถเปลี่ยนความคิดที่ไม่สมเหตุผลเป็นความคิดที่สมเหตุผลได้ถูกต้องตามแนวคิดทฤษฎีบุคลิกภาพ A-B-C มากยิ่งขึ้น และมีอารมณ์ความรู้สึกที่ดีขึ้นโดยมีใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แจ่มใส

ครั้งที่ 4 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความรู้สึก เพื่อให้

สมาชิกกลุ่มมีการตระหนักรู้ในอารมณ์ความรู้สึก ในขณะที่ปัจจุบันของตน เข้าใจในผลดีผลเสียของอารมณ์และความรู้สึก โดยใช้เทคนิคการผ่อนคลายกล้ามเนื้อแบบก้าวหน้า เทคนิคการจินตนาการแบบพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ และเทคนิคการอยู่กับความรู้สึก โดยให้สมาชิกกลุ่มนึกถึงความรู้สึก ในขณะที่ตนกำลังกระทำผิดวินัย จากนั้นให้ตั้งคำถามกับตนเองว่า มีความสุขจากการกระทำ ความผิดวินัยนั้นหรือไม่ ซึ่งจากการอภิปราย พบว่าสมาชิกกลุ่มส่วนใหญ่ มีความรู้สึกเสียใจที่เคยกระทำผิดวินัย บางคนทำผิดวินัยเพียงเพราะแรงยุหรือจากการชักจูงจากเพื่อนเท่านั้น

ครั้งที่ 5 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านความรู้สึก เพื่อให้สมาชิกกลุ่มปรับอารมณ์ความรู้สึก ลดความขัดแย้งในอารมณ์ ผู้นำกลุ่มใช้เทคนิคเก้าอี้ว่าง ตามทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ โดยให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนนั่งเก้าอี้ตัวแรก และให้สนทนากับตัวเองในบทบาทของผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัย ว่าตนเองเคยกระทำความผิดอะไรบ้างและรู้สึกอย่างไร จากนั้นสลับไปนั่งบนเก้าอี้ว่างที่อยู่ตรงกันข้ามตน สมมติว่าตนเองเป็นผู้ต้องขังที่อยู่ในระยะเบียดวินัย ไม่เคยกระทำผิดวินัย และตรวจสอบดูว่ามีความรู้สึกอย่างไร จากการสังเกตพบว่า ในบทบาทของการเป็นผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยนั้น สมาชิกมีความรู้สึกห่อเหี่ยว บางคนถึงกับมีน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้สึกรู้สึกรู้ ส่วนในบทบาทเป็นผู้ต้องขังที่ไม่เคยกระทำความผิดวินัยนั้น พบว่าสมาชิกกลุ่ม รู้สึกมีความหวัง มีความสุข ภาคภูมิใจ และอึดอึดใจ

ครั้งที่ 6 การเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำด้านพฤติกรรม มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สมาชิกกลุ่มระบุงพฤติกรรมกระทำผิดวินัยที่ต้องการปรับเปลี่ยนให้ดีขึ้นของตนเอง รวมทั้งระบุงแผนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกระทำผิดวินัย ด้วยการทำสัญญา โดยใช้หลักการ WDEP ตามแนวทฤษฎีการให้การปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริง ในขั้นดำเนินการผู้นำ

กลุ่มได้ให้แต่ละคนเขียนสัญญาลงในเอกสารสัญญาของข้าพเจ้า ผลปรากฏว่า สมาชิกกลุ่ม มีความเต็มใจในการให้สัญญาที่จะลดพฤติกรรมการกระทำ ความผิดวินัยในเรือนจำ โดยเฉพาะการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบใช้โทรศัพท์ การลักลอบหมักสุรา และการทะเลาะวิวาท

ครั้งที่ 7 ผู้วิจัยได้ให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคน กำหนดเป้าหมายในชีวิตของตนเอง โดยใช้เทคนิค การสนทนาแบบโสเครติส ตามทฤษฎีการศึกษา กลุ่มแบบภวนิยม เพื่อให้สมาชิกกลุ่มระบุเป้าหมายชีวิต และแนวทางปฏิบัติเพื่อไปสู่เป้าหมายชีวิตนั้น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเสนอตัวแบบ ซึ่งเป็นบุคคลต้นแบบในเรือนจำที่เป็นตัวอย่างที่ดี เพื่อกระตุ้น และส่งเสริมให้สมาชิกกลุ่มมีกำลังใจที่จะดำเนิน ไปสู่เป้าหมายชีวิตของตน ผลปรากฏว่าสมาชิก กลุ่ม มีความเข้าใจเกี่ยวกับเป้าหมายชีวิต ทุกคนมีความเห็นตรงกันว่า เป้าหมายในชีวิตของตนเองคือการพ้นโทษออกไปสู่อ้อมกอดที่อบอุ่นของครอบครัว และมีความเห็นตรงกันว่า การที่จะพ้นโทษก่อนกำหนดได้นั้น จะต้องไม่กระทำความผิดวินัยในเรือนจำ

ครั้งที่ 8 เป็นการปัจฉิมนิเทศ มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้สมาชิกกลุ่มได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่ได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่ม ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการกระทำความผิดวินัยในเรือนจำในทางลบเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ มีความคิด ความเชื่อว่าการกระทำผิดวินัยในเรือนจำเป็นสิ่งที่ ไม่สมควรกระทำ มีผลกระทบต่อตนเองและครอบครัว รู้สึกเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดวินัย รู้สึกสำนึกผิด และเสียใจที่เคยกระทำผิดวินัยในเรือนจำ สามารถตั้งเป้าหมายในชีวิตและกำหนดแนวทางเพื่อไปสู่เป้าหมายในชีวิตนั้นได้

2. ผลการวิจัย พบว่า ผู้ต้องขังกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยในเรือนจำสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของวิจัยข้อที่ 2 ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะโปรแกรมการให้การศึกษากลุ่ม ที่เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้

ดำเนินการสร้างและพัฒนาขึ้นตามกรอบแนวคิดของทฤษฎีการศึกษาแบบกลุ่มต่าง ๆ ครอบคลุมองค์ประกอบของการเสริมสร้างเจตคติต่อการกระทำผิดวินัยเรือนจำ ผ่านการตรวจสอบคุณภาพอย่างถูกต้องตามวิธีการ และขั้นตอน นอกจากนี้แล้วในโปรแกรมการศึกษายังมีการใช้ทักษะและเทคนิคการศึกษากลุ่มต่าง ๆ อย่างสอดคล้องเหมาะสมกับสภาพปัญหาของสมาชิกกลุ่ม ทำให้สมาชิกกลุ่มทดลองเกิดการเสริมสร้างหรือปรับเปลี่ยนเจตคติไปในทิศทางที่ดีขึ้นกว่าผู้ต้องขังกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อสนเทศตามปกติของเรือนจำ ซึ่งเป็นวิธีการรับฟังข้อสนเทศ หรือความรู้ ข้อมูลข่าวสารจากผู้ให้ข้อสนเทศในเรือนจำ แต่เพียงอย่างเดียว ไม่มีการใช้ทักษะและเทคนิคการศึกษาแบบกลุ่มใด ๆ เพื่อเสริมสร้างเจตคติให้ดียิ่งขึ้น และการให้ข้อสนเทศแต่เพียงอย่างเดียว อาจไม่เพียงพอต่อการกระตุ้นให้ผู้ต้องขังมีการปรับเปลี่ยนความคิดและเจตคติได้ เพราะไม่ได้ส่งเสริมการตระหนักรู้ในความรู้สึกผิดพลาดในอดีตรวมทั้งไม่กระตุ้นให้เกิดการกำหนดเป้าหมายในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สวัสดิ์ สมจิตร (2533, อ้างถึงใน ลิขิต กาญจนารมณ์, 2554) ที่ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ เพื่อพัฒนาวุฒิภาวะทางอารมณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี พบว่า นักศึกษาที่ได้เข้ากลุ่มแบบเกสตัลท์ มีวุฒิภาวะทางอารมณ์สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการให้ข้อสนเทศ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรรณิการ์ กาญจนากุล (2540, อ้างถึงใน ลิขิต กาญจนารมณ์, 2554) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง ผลของการให้การศึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ที่มีต่อการปรับตัวทางอารมณ์ของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2 โรงพยาบาลรามาธิบดี กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับการให้การศึกษากลุ่มแบบเกสตัลท์ มีการปรับตัวทางอารมณ์ดีขึ้นกว่า นักศึกษาพยาบาลที่ได้รับข้อสนเทศ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า กระบวนการให้การศึกษแบบกลุ่ม สามารถนำไปใช้ได้ดี ในการให้การศึกษ เพื่อปรับเปลี่ยนเจตคติที่ดี ตลอดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้แก่ผู้ต้องขัง

1.2 การให้การศึกษแก่ผู้ต้องขังในแต่ละครั้ง จะต้องศึกษาภาวะเปรียบ ข้อบังคับต่าง ๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตนของผู้ต้องขัง เนื่องจากผู้ต้องขัง จะต้องปฏิบัติตัวอยู่ภายใต้กฎระเบียบอย่างเข้มงวด

1.3 การให้การศึกษแก่ผู้ต้องขังในแต่ละครั้ง จะต้องสร้างสัมพันธ์ภาพและความเชื่อมั่นให้แก่ผู้ต้องขังที่เข้ารับการให้การศึกษ เนื่องจากผู้ต้องขังส่วนใหญ่ มักมีความหวาดระแวง ไม่กล้าเปิดเผยเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เกิดขึ้นกับตัวเองและครอบครัว

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลของการให้การศึกษแบบกลุ่มที่มีต่อเจตคติด้านอื่น ๆ ของผู้ต้องขัง เช่น การเจตคติต่อการตระหนักรู้ตนเอง เพื่อให้เกิดข้อค้นพบใหม่ ๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับเปลี่ยนทัศนคติให้แก่ผู้ต้องขังก่อนกลับคืนสู่สังคม

2.2 ควรศึกษาผลการให้การศึกษแบบกลุ่มที่มีต่อเจตคติด้านอื่น ๆ ของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งมีภาวะทางจิตใจ สถานทางสังคม สภาพแวดล้อม แตกต่างจากผู้ต้องขังชาย เพื่อนำผลการศึกษามาเปรียบเทียบและบูรณาการกับผลการวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- กรมราชทัณฑ์. (2558). *สถิติผู้ต้องขังกรมราชทัณฑ์*. นนทบุรี: กระทรวงยุติธรรม.
- กรมราชทัณฑ์. (2559). *นโยบายและแผนปฏิบัติงานราชทัณฑ์ ประจำปี 2559-2562*. นนทบุรี: กระทรวงยุติธรรม.
- เจียรนัย ทรงชัยกุล และ โกศล มีคุณ. (2554). ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การศึกษแบบพิจารณาเหตุผลอารมณ์และพฤติกรรม. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาแนวคิดทางการแนะแนวและการทฤษฎีการศึกษเชิงจิตวิทยา* (ปรับปรุงครั้งที่ 1). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ชูศรี เลิศรัตน์เดชากุล. (2554). ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การศึกษแบบภวนิยม. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาแนวคิดทางการแนะแนวและการทฤษฎีการศึกษเชิงจิตวิทยา* (ปรับปรุงครั้งที่ 1). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ตามพงษ์ วงษ์จันทร์. (2550). *ผลการให้การศึกษแบบพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรมที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตน ของบุคคลที่สูญเสียแขน ขา* สถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี).
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2557). *เจตคติ ใน เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาและสังคมพื้นฐานเพื่อการแนะแนว* (ปรับปรุงครั้งที่ 1). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- ลิขิต กาญจนภรณ์. (2554). ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้การศึกษแบบเกสตัลท์. ใน *ประมวลสาระชุดวิชาแนวคิดทางการแนะแนวและการทฤษฎีการศึกษเชิงจิตวิทยา* (ปรับปรุงครั้งที่ 1). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- อารีย์รัตน์ ไกรเกตุ. (2552). *ทัศนคติของเจ้าหน้าที่เรือนจำกลางบางขวางต่อกระบวนการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในเรือนจำความมั่นคงสูง* (สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- Yamane, T. (1967). *Statistics an introductory analysis* (2nd ed.). New York: Harper and Row.